

जवणावरुन दाघामध्य भाडण..

त्याचा हत्या कला. या प्रकरणा पालसाना आरापा डाळहडला अटक केली आहे. फोंडयाजवळील कोडार-बेतोडा येथे शिरांतर या दुर्गम आणि डोंगराळ भागात श्रीकांत उर्मेय यांचे फार्म हाऊस आहे. या फार्म हाऊसवरती झारखंड राज्यातील डेविड शिलास टोपो आणि दीपक बोलतास तिकी हे दोघेजण गेल्या पाच सहा महिन्यांपूर्वी कामाला म्हणून आले. डेविड आणि दीपक हे दोघे नात्याने मेहुणा भावोजी लागत होते. दोघेही श्रीकांत उर्मेय याच्या फार्म हाऊसवरती राखणदारी करणे, झाडांना पाणी घालणे, तसेच बागायतीची आणि गुरुंचांची देखभाल करण्याचे काम करीत होते. श्रीकांत उर्मेय यांना त्याचे काम पसंत पडल्याने त्यांनी त्यांना योग्य त्या पागारावर कामासाठी ठेवून घेतले. ते दोघे ही तसे कष्टाळू असल्याने पडेत ते काम करून

याला ताव्यात घऊन फाडा पालास स्टेशनला आणून त्याच्याकडे घटनेची चौकशी केली असता. तो दारुच्या नशेत असल्याची पोलीसांना तो उलट सुलट उत्तरे देत होता. पोलीसांनी त्याला पोलिसांना खाक्या दाखविला असता त्याने आपला गुन्हा कबुल करून तो वाचावा आणि कशासाठी केला याची माहिती पोलिसांना दिली. त्याने आपला गुन्हा कबुल केल्याने पोलीसांनी श्रीकांत उमर्ये यांच्या फिर्यादीवारी दीपक बोल्तास तिर्की (वय २७) याच्या खून प्रकरणी त्याचा मेणदू डेव्हिड शिलास टोपे (वय ४०) दोघे रा.झारखंड सध्या गोवा पर्याच्या विरोधात भा.दं.वी.कलम १०३(१) प्रमाणे गुन्हा दाखल केला. डेव्हिड टोपो याला पोलीसांनी फोंडा येथील प्रथमवर्ग न्यायालयासाठी उभे केले असता मा.न्यायालयाने त्याला १० दिवसाची पोलीस कोर्ट सुनावली. पोलीस कोठडी दरम्यान पोलीसांनी त्याच्याकडून गुन्हा वापरलेला चाकू जस केला.या घटनेचा पुढील तपास पो.निरी. राघवांश गावडे यांच्या मार्गदर्शनाखाली पोलीस करीत आहेत.

खुना निदाष सुट्ताच पुन्हा वाद..

गाव्या झाडून हत्या कला. खून का बदला खून अशा एक स्टाईल हत्या २२ एप्रिलच्या रात्री पावणे आठ वाजेच्या सुमाधरणगाव तालुक्यात घडली. धरणगाव तालुक्यातील सन २०११ आणि आता सन २०२५ च्या घटनेचा लेखाजोखा पुढीलप्रमाण साधारण सन २००४ चा तो काळ असावा. या काळात धरण तालुक्यातील वाकटूकी या गावी ज्ञानेश्वर शंकर सावंत हा उमदा तरहात होता. ऐन तारुण्याचा काळात ज्ञानेश्वर सावंत (कोळी) हा तवाकटूकी गावच्या ग्रामपंचायत निवडणूकीत विजयी झाला सरपंचपदाची माळ त्याच्या गव्यात पडली. अंगी तारुण्याचा उमदा असलेला ज्ञानेश्वर वाकटूकी गावच्या सरपंचपदी विराजमान झाला त्याचा जल्लोषात सत्कार झाला. त्याच्या घरी उत्साहाचे वातावर होते. सरपंच असलेल्या ज्ञानेश्वर सावंत याच्या सरपंचपदाची कार्यकाळात गावातील पाण्याच्या टाकीचे बांधकाम मजुर झाला पाण्याच्या टाकीमुळे गावकच्यांचा पिण्याच्या पाण्याचा प्रश्न सुटी होता. मात्र काही कारणास्तव ते काम रखडले. ते बांधकाम अपुर्ण राहिले. त्यानंतर साधारण सात ते आठ वर्षांचा कालावधी भरणे निघून गेला. पाण्याच्या टाकीचे बांधकाम अपुर्णच राहिले. दरम्यान कालावधीत ज्ञानेश्वर यास ठाणे महानगरपालिकेत चालक पद नोकरी मिळाली. त्यामुळे आपल्या जीवनाची नव्याने सुरु करण्यासाठी ज्ञानेश्वरने ठाणे महानगर पालिकेत चालक पदाची नोकरी मिळाली. मोठ्या मुलाला अंजनविहीरे या गावी दहावीचे शिंगे घेण्यासाठी गावाकडे ठेऊन त्याने पत्ती व लहान मुलगा अशा दोघांसोबत घेत पनवेल गाठले. तो पत्ती व लहान मुलगा यांच्यासह पनवेल येथे राहू लागला आणि ठाणे मनपात चालकाची नोकरी करू लागली. दिवसामागून दिवस जात होते. काळ पुढे पुढे सरकत होता. त्याच्या वाकटूकी गावातील सरपंच पदाच्या कालावधीतील पाण्याच्या टाकीचे बांधकाम अपुर्णच राहिले होते. त्यानंतर काळ बदला ग्रामपंचायतीच्या राजकारणात सत्तापालट झाला. ज्ञानेश्वर सावंत याच्या काळातील समिती बदलली. मधुकर अर्जुन कोळी याच्या अधिपत्याखाली नविन समिती गठीत झाली. ज्ञानेश्वर कोळी याच्या कार्यकाळातील पाण्याच्या टाकीचे बांधकाम अपुर्ण असल्याने नवगठीत झालेली समिती त्याच्यावर नाराज होती. ज्ञानेश्वर (सावंत कोळी) ठाणे येथून गावी वाकटूकी येथे आला म्हणजे नव्या समिती सदस्य त्याच्याशी वाद घालत होते. बघता बघता सन २०११ काळ सुरु झाला. ज्ञानेश्वर कोळी याने त्याच्या सरपंच पदाची कार्यकाळातील पाण्याच्या टाकीचे अपुर्ण बांधकाम पुर्ण करून त्याच्यासाठी त्याच्यामागे तगादा सुरु होता. ज्ञानेश्वर कोळी आणि मधुकर कोळी यांच्यात पाण्याच्या टाकीच्या बांधकामावरून संघर्ष सुरु होता. दोघांमधील वाद शिंगेला पोहोचला होता. ज्ञानेश्वर सावंत (कोळी) पाण्याच्या टाकीचे काम करून देण्यास तयार होता. मात्र पाण्याच्या टाकीच्या कामाचा ठेका आपल्याला मिळावा असा सरपंच मधुकर कोळी, उप सरपंच गोपाल सोमा भिलआणि त्याच्या समर्थकांचा होता असे म्हटले जाते. एकंदरीत या विषयावरून दोन गटातील शमण्याची चिन्हे दिसत नव्हती. २० सप्टेंबर २०११ रोजी माजी सरपंच ज्ञानेश्वर सावंत हा पत्ती आणि लहान मुलासह वाकटूकी गावी सुरु आला होता. आल्यानंतर नेहमीप्रमाणे त्याचा आणि विद्यमान सरपंच मधुकर कोळी, उप सरपंच गोपाल भिल यांच्यात वादाची ठिकाण पडली. २१ सप्टेंबर २०११ रोजी पाण्याच्या टाकीच्या बांधकामावरून कागदपत्रे घेऊन ज्ञानेश्वर सावंत, मधुकर अर्जुनकोळी आणि उप सरपंच गोपाल सोमा भिल असे सर्वजण जळगाव येथे गेले. रात्रीचा वाजला तरी देखील ज्ञानेश्वर घरी आला नाही. त्यामुळे साहजी त्याची पत्ती काळजीत पडली. तिने पती ज्ञानेश्वर यास फोन करून कुठे आहे याची विचारणा केली. त्यावेळी तिला पती ज्ञानेश्वर असे मधुकर कोळी व गोपाल भिल यांच्यात जोरजोरात वाद सुरु असल्याने ऐकू आले. त्यामुळे तिने लहान दिर नामदेव यास त्याचा शेंगण्याकामी रवाना केले. त्या रात्री नामदेव याने त्याच्या निवारने नातेवाईकांसह ज्ञानेश्वरचा शोध घेत त्याला सुखरुप घरी परत आणि दुसऱ्या दिवशी २२ सप्टेंबर २०११ रोजी भल्या पहारे या वाद झाले. ज्ञानेश्वर सावंत याच्या खूनाची घटना घडली. सकाळी सहा वाजेजार सुमारास ज्ञानेश्वर हा घरानजीक एका टपरीजवळ उभा होता. त्यावेळी बाहेर मोठोठोळ्याने ओरडण्याचा आवाज येण्यास सुरुवात झाली. आवाजाच्या दिशेने ज्ञानेश्वरच्या घरातील सर्व सदस्य बाहेर पडले. त्यावेळी तत्कालीन उपसरपंच गोपाल सोमा भिलयांच्या श्रीराम सोमा भिल, विनोद सोमा भिल, मुलचंद आत्माराम भिल, दिलीप भिल, सोमा बुधा भिल असे सामुहिकपणे उभे होते. गोपाल यांच्या हातात सुरीसारखे हत्यार तर श्रीरामच्या हातामध्ये बळूम होता. सर्वांच्या हातात काठ्या होत्या. पाण्याच्या टाकीचे काम आम्हीचा असे आम्हाला मधुकर कोळी याने सांगितले असल्याचे सर्व ज्ञानेश्वर यास सांगून जीवे मारण्याचा दम देत होते. श्रीराम व विनोद या दोघांनी ज्ञानेश्वरला पकडून ठेवले आणि त्याच वेळी गोपाल सोमा भिल याने ज्ञानेश्वरच्या छातीवर सुरीसारख्या हत्याराने वार केले. ज्ञानेश्वर याच्यावरील जीवधेणा हळ्या रोखण्यासाठी त्याचे वडील, बांधकामावरून भाऊ नामदेव उर्फ तानकु शंकर सावंत (कोळी) याने दिले फिर्यादीनुसार त्यावेळी धरणगाव पोलिस स्टेशनला खूनाच गुन्हा दाव करण्यात आला. मधुकर अर्जुन कोळी, गोपाल सोमा भिल (मालवी), श्रीराम सोमा भिल, विनोद सोमा भिल, मुलचंद आत्माराम भिल, दिलीप महारा भिल, सोमा बुधा भिल अशा सर्व संशयिताविरुद्ध गुन्हा गुरु.न. १८९/२०११ भा.द.वि. ३०२, ३२४, १४३, १४४, १४९, ३२३, ५०४ नुसार दाखल करण्यात आला. या गुन्ह्याचा

बातम्या

सोमवार दि. १२ मे २०२५ ते श्विवार दि. १८ मे २०२५

କାର୍ତ୍ତିମ ମୁଦ୍ରଣ

पा किस्तान हे कुत्र्याच्या शेपटी सारखे आहे. त्यामुळे ही शेपटी सोन्याच्या नवीत जरी घातली तरी सरळ होणार नाही. म्हणूनच पाकिस्तान वर विक्षास ठेवणे म्हणजे पायावर दगड मारून घेण्यासारखे आहे. शनिवारी १० मे रोजी याच गोष्टीचा, केवळ भारतालाच नव्हे, तर संपूर्ण जगाला प्रत्यय आला. कारण भारताच्या युद्ध सामर्थ्यसमोर अवघ्या तीन दिवसात शरण येण्याच्या स्थितीत असलेल्या पाकिस्तानने, अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष डोनाल्ड ट्रम्प यांच्या पायावर लोळण घेऊन, भारताला शस्त्रसंधी करायला लावा विनंती केली होती. त्यानुसार ट्रम्प यांनी आपले वजन खर्च करून भारताला युद्ध थांबवण्याची विनंती केली. त्यानंतर पाकिस्तानने भारतासमोर गयावया करून शस्त्र संधीचा प्रस्ताव दिला. भारताने काही अटी शर्ती ठेवून तो प्रस्ताव मंजूर केला. त्यामुळे युद्ध थांबवले असे वाटत होते. परंतु अवघ्या तीन तासात पाकिस्तानने शस्त्र संधी मोडली. आणि सीमेवर गोळीवार सुरु केला. तसेच भारतात पुन्हा झँग न पाठवले. त्यामुळे भारतीय लष्कर, भारतीय राज्यकर्ते, आणि भारतीय जनता संतप झाली असून, आता भारतात कडून पाकिस्तानला दया माया नको. सरळ आरपारची कारवाई करा अशी मागणी भारतीय जनतेने सुरु केली आहे. पंतप्रधान मोदी यांनी सुद्धा पाकिस्तानवर निर्णयिक कारवाई करा असे कठोर आदेश लष्कराला दिले आहेत. त्यानंतर लष्कराने पाकिस्तानला पुन्हा आपले सामर्थ्य दाखवायला सुरुवात केली आहे. परिणामी पुढील काही तासात पाकिस्तानचा पराभव अटल आहे. पाकिस्तान सारख्या देशात केवळ नावाला लोकशाही आहे. तिथे पंतप्रधानांना कुत्राही विचारत नाही. सर्व कारभार आयएसआय आणि लष्कराच्या बळावर चालतो. त्यामुळे पंतप्रधानांनी कुठला जरी निर्णय घेतला, तरी त्या निर्णयाला जोवर लष्कर मान्यता देत नाही, तोवर त्या निर्णयाची अंमलबजावणी होत नाही. पाकिस्तानची सध्याची स्थिती भिकान्यासारखी झाली आहे. जगभर कठोरा घेऊन फिरून सुद्धा कुणी छदमाही पाकिस्तानच्या कटोन्यात टाकायला तयार नाही तशातच दहशतवादांमुळे पाकिस्तानवर युद्धाची नामुष्की ओढावली. पण अवघ्या तीन दिवसाच्या युद्धकाळात

पाकिस्तानकडून अवघ्या

पाकिस्तानची हालत खराब झाली . जागतिक बँकेच्या अधिकाऱ्यांनी पाय धरून पाकिस्तानने कसेबसे सोडेआठ हजार कोर्टींचे कर्ज तात्पुर मिळवले. या कर्जाचा पाकिस्तानातील विकासासाठी वापर करण्याची सरकारची योजना होती. तसेच याच पै॒शाचा युद्धासाठी वापर केला जाणार होता. म्हणूनच पाकिस्तानचे पंत्रप्रधान शहाबाद शरीफ यांनी शस्त्र संधीचा निर्णय घेतला होता. त्यासाठी अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष ट्रम्प यांचे पाय धरून शस्त्र संधीसाठी भारताचे मन वळव अशी विनंती केली होती. त्यानुसार ट्रम्प यांनी प्रयत्न करून भारताला शस्त्र संधीसाठी तयार केले. त्यानंतर पाकिस्तानचे रीतसर भारताला शस्त्र संधीची विनंती केली, असा प्रस्ताव पाठवला. म्हणूनच भारताने शस्त्र संधीला मान्यता दिली. परंतु अवघ्या तीन तासात पाकिस्तानने भारतावर हळू करून शस्त्रसंधी मोडली. शस्त्रसंधी करतानाच भारताने अट घातली होती की जाय या शस्त्रसंधीनंतर पाकिस्तानने किंवा पाकिस्तानातील अतिरेक्यांनी हल्ल्याचा प्रयत्न केला, तर भारत युद्ध कायद्यानुसार कारवाई करील. ही अट पाकिस्तानने मान्य केली होती. पण पाकिस्तानचे सर्व कारभार लष्कराच्या हातात असल्यामुळे, पाकिस्तानी सरकारचे घेतलेला निर्णय लष्कराला मान्य नव्हता. त्यामुळे अवघ्या तीन तासात पाकिस्तानने शस्त्र संधी मोडली. आणि पुन्हा भारतावर हळू सुरु केले. परिणामी आता भारतानेही पाकिस्तानवर निर्णयिक हळू सुरु केले आहेत. आता हे युद्ध थांबणे कठीण आहे. पाकिस्तान जोवर १९७१ चा युद्धातील परिणामा प्रमाणे शरण येत नाही, तोवर हे युद्ध आता थांबणार नाही. त्याचबरोबर या युद्धात पाकिस्तानचे विनाश अटल आहे. पाकिस्तानकडून भलेही अणुबॉम्ब हल्ल्याचे धमकी दिली जात असली, तरी प्रत्यक्षात मात्र भारतावर अणुबॉम्बांचे टाकण्याची पाकिस्तानची हिम्मत होणार नाही. कारण भारत सुदूर अणवस्त्रधारी राष्ट्र आहे. उलट भारत पाकिस्तान पेक्षा भौगोलिक दृष्ट्या किंतीतरी मोठा आहे. तर पाकिस्तान भारतातील एका छोट्या

तीन तासात विश्वासघात!

राज्या इतका आहे. अशावेळी पाकिस्तान साठी अवधे द अणुबॉम्ब पुरेसे आहेत. या गोषीची पाकिस्तानला सुद्धा कल्प आहे त्यामुळे मुठभर अतिरेक्यांसाठी २५कोटी पाकिस्तानी जनते मृत्यूच्या दाढेत ढकलण्याचे साहस पाकिस्तानी लष्कराला होण नाही. पण केवळ लष्करावर नाराज असलेल्या पाकिस्तानी जनते खुश करण्यासाठी, लष्कराने आणि आयएसआयने भारताविरुद्ध आम्ही किती कठोर आहोत, हे दाखवण्याचा प्रयत्न सुरु केले आहे. पण त्यांच्या दुर्देवाने यावेळी पाकिस्तानला दोन आधारड्यांना तोंड द्यावे लागत आहे. कारण एकीकडे पाकिस्तान भारतासारख्या बलाढ्य देशाविरुद्ध लढत आहे. तर दुसरीकडे त्यांच्या बलुचिस्तान प्रांतातील बलुची बंडखोरांनी पाकिस्तान वर ह करायला सुरुवात केली आहे. इतकेच नव्हे तर बलुचिस्तानने आपां स्वतंत्र झाल्याचे घोषित करून पाकिस्तानची हलत खराब केली आहे. अशा स्थितीत भारताबरोबरच्या युद्धात पाकिस्तानने कितपत टिकाव लागेल हे मात्र सांगता येणार नाही. एकीकडे पाकिस्तानात प्रचंड अशी आर्थिक कंगाली निर्माण झाली आली लोकांना दोन वेळेस जेवण मिळत नाही. पाकिस्तानच्या लढाविमानात इंधन भरायला पाकिस्तान कडे पैसे नव्हते. अशा स्थितीत अतिरेक्यांसाठी पाकिस्तानने भारताबरोबर युद्ध सुरु केले आहे. पाकिस्तानची ही चूक त्यांच्या बरबादीला कारणीभूत ठरण आहे. त्याचबरोबर भारताबरोबरच्या युद्धात आपल्याला जगातील इतर राष्ट्रांचा पाठिंबा मिळेल, किंवा मुस्लिम देश म्हणून जगातील मुस्लिम राष्ट्र आपल्या पाठीशी उभी राहतील अशा भ्रम पाकिस्तान आहे. परंतु तुर्कीये सारखा एक छोटासा देश सोडले तर कुठलेही मुस्लिम राष्ट्र पाकिस्तान सारख्या बदनाम आहा. दहशतवादी राष्ट्राच्या बरोबर उभे राहणार नाही. केवळ पाकिस्तान चीनच्या भरोशावर आहे. परंतु चीननेही पाकिस्तानला डुबलीवैश्वर्ये पुरवून रणभूमीवर पाकिस्तानचा गळा कापला आहे. कापला

गेल्या तीन दिवसापासून चिनी शस्त्रांत्रावरच पाकिस्तान कडून भारतावर हल्ले सुरु होते. परंतु चिनी बनावटीची ही शस्त्रे भारताच्या एअर डिफेन्स सिस्टीम समोर टिकू शकली नाही. चीनने पुरवलेल्या शस्त्रात्रा आणि तुर्कीयेणे पुरवलेल्या ड्रेनची अवस्था खेळण्यातल्या स्पोर्ट टॉय प्रमाणे झाली. आणि तीन दिवसातच पाकिस्तानवर भयंकर नामुष्की ओढवली. आताही चीनने किंवा तुर्कीयेणे दिलेल्या शस्त्रांत्राच्या जोरावर जर पाकिस्तान भारताचा पराभव करण्यार्थे स्वप्न पाहत असेल, तर तो त्यांचा मोठा आत्मघात ठरेल. आणखी एक महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे आता तरी जगातील सर्व देशांनी पाकिस्तान किंतु विद्यासंघातली आहे याची दखल घ्यावी आणि पाकिस्तानला कोणत्याही प्रकारची मदत करू नये. कारण पाकिस्तानला मदत म्हणजे दहशतवादाला मदत असे चित्र आहे अशा वेळी जगातील इस्लामी दहशतवाद मोडून काढण्यासाठी कटिबद्ध असलेल्या अमेरिका, ब्रिटन, फ्रान्स, जर्मनी, इटली यांनी युरोपियन राष्ट्रांसह सौदी अरेबिया इराक, इराण यासारख्यांनी आखातातील मुस्लिम राष्ट्रांनीही पाकिस्तानला मदत करू नये कारण अवघ्या तीन तासात शस्त्र संधीचे उल्लंघन करणारा पाकिस्तान कधी कोणाचा गळा कापील याचा नेम नाही. याचे मुख्य कारण म्हणजे पाकिस्तान मध्ये केवळ नामधारी लोकशाही सरकार आहे. परंतु तिथेले प्रत्येक निर्णय लष्कर प्रमुख घेत असतात आणि पाकिस्तानी लष्कर म्हणजे अतिरेक्यांची टोळी असल्याने त्यांच्यावर कुणीही विद्यास ठेवू नये. जगाला जर खरोखरच वाटत असेल की इस्लामी दहशतवाद कायमचा नष्ट व्हावा. तर इस्लामी दहशतवादाची फॅटरी असलेल्या पाकिस्तानला जगाच्या नकाशावरून कायमचे नष्ट करायला हवे. तरच खन्या अर्थात जगातील दहशतवाद संपुष्टात येईल आणि जगातील प्रत्येक माणसाला सुखाची झोप लागेल. जगभरातील कोणत्याही राष्ट्रांच्या विकास कार्यात दहशतवादाचा अडथळा येणार नाही. म्हणूनच आता पाकिस्तानचा कायमचा नायनाट करण्यासाठी जगाने भारताला मदत करायला हवी. तरच जग दहशतवादाच्या विरोधात आहे याचे सर्वांना खात्री पटेल.

शेतकऱ्यांनी आता स्वःहितासाठी, राजर्क

शे तकरा वग सतत राजनात करत आला, परंतु दुसऱ्यासाठी करीत राहिला असंच म्हणावलागेल. शेतकरी आंदोलनात सुद्धा अनेक नेते घडविविगेल, परंतु ते राजकारणात सक्रिय होऊ शकले नाही. सुद्धा जनतेला खंत आहे. बरेच नेते अनेक वर्षापासून सक्रिय असून, शेतकरी समस्येचे जाणकार आहेत राजकीय व्यासपीठाचे ते हक्कदार सुद्धा आहेत. न्याय अधिकार व हक्क मिळण्यासाठी खन्या अर्थने आ शेतकरी आंदोलनातून सामाजिक, आर्थिक व राजकीय पर्याय उभा करण्याची गरज निर्माण झाली आहे. कागज शेतकरी प्रश्न, शेतकरी कायदे, आयात-निर्यात धोरणे केंद्रस्थानी फसलेले आहेत. त्याला उत्तम पर्याय, राजकीय ताकद प्रस्थापित केल्याशिवाय, शेतकरी आंदोलनाला येऊ शकत नाही.

कायकत्याना, आ गुरुद्व सवकाना व फुल-शारी
आंबेडकरांच्या विचारवंतांनी आणि इतरही राजकीय
पक्षातील विस्थापित नेत्यांनी, तसेच सामाजिक
कार्यकर्त्यांनी, आवर्जून आता पुढील राजकीय पय
उपलब्ध करण्यासाठी प्रयत्न करावे.

ना जात, ना पात, ना प्रांत,
ना पक्ष, किसान बचाव एकही लक्ष...
ना बिन यहारे से है, ना परिचय यहारे से है

ना। हृदू खत्र न है, ना नुरालन खतर न है...
आज तो सिर्फ किसान खतरे में है...

राजकीय लढाई आता, शेतकऱ्यांच्या स्वातंत्र्यास

त्याकारता पुढील जल्हा पारषद, पचायत सामग्री महानगर पालिकांसाठी राजकीय पर्यायावर चर्चा व्हार प्रत्येक निवडणुकीत परिस्थिती सारखी नसते, आत मार्गील लोकसभेच्या निवडणुकीत जी देश पातळी परिस्थिती होती, तीच राज्य पातळीवर विधानसभेच्या वेळेस मात्र व्यवस्था बदलली. मागच्या निवडणुकीत काय झालं ते या निवडणुकीचा आधार घेऊन पुढील व्यवस्थेची दिशा बदलल्या जाते. त्यासाठी मार्गील उदाहरणे काही लागू पडतील असं काही निश्चित नसते प्रत्येक निवडणुकीत पुढील दिशा आणि नवीन व्यवस्था ठरवली जाते.

फोडण्यासाठी गेल्या पिढ्यां पिढ्या जुन्या पद्धतीने घघालण्याची पद्धत अजूनही चालू आहे, अन तेव पासूनच शेतकऱ्यांच्या लुटीची व्यवस्था सुद्धा तशीच चाहे. अनेक शेतकरी नेत्यांनी परिवर्तन होण्यासाठी चव्यवस्थेवर घाव घालता, परंतु गावातील गटबाजी जातीची पकड तोडणे शक्य झाले नाही. शेवटी कोणतण दगड एका घावाने फुटत नाही, तर त्यासाठी चारूबाजू चौपेर आवाज उठवल्याशिवाय ही व्यवस्था साकारल जाणार नाही. शेतकी धोरणाची जी कुचंबना झाली, सतत घाव करून शेतकरी आंदोलनासे ती कोंडी फोडव आवाज उठविला. आज त्यामुळे अनेक शेतक संघटना निर्माण झाल्यात हे सत्य नाकारता येत नाशेतकरी समस्या विषयी, आयात-निर्यात धोरणाविषय जागरूकता तयार होऊन प्रत्येक सुशिक्षित बेरोजगार शेतकऱ्यातील अन्याय त शेतकऱ्यांना दापलेला मात

शतक-पाचवारा जन्माय प शतक-पाचा झालारा वाचा,
समजायला आता वेळ लागत नाही.
महाराष्ट्रातच नाही, तर देशात जिथे जिथे पंतप्रधानच
सभा होतात, तिथे तेथील स्थानिक पातळीवरील शेतव
कार्यकर्त्याना, स्थानबद्ध केल्या जाते, शेतकरी नेत्या
अटक केल्या जाते. आताच नागपूरा पंतप्रधान अ
असता विर्दभ चळवळीतील शेतकरी नेत्याना स्थान

कण्यात आले होते. तसेच मागील काही महिन्यापूर्व
नाशिक व यवतमाळ येथे पंतप्रधान आले असता सुद्धा
तेथील शेतकरी नेत्यांना स्थानबद्द करण्यात आले होते
म्हणजे शेतकरी हा गुन्हेगार आहे का? शेतीमालाच्या
धोरणावर सरकारने घेतलेली भूमिका ही सभेत जातान
तोंड देण्यासाठी अडचणीची वाटे काय? आपण ज
भारतात कुठे फिरलो तर शेतकरी आक्रमक होतील, ह
भीती त्यांना सतावत आहे. कारण आपण शेतकऱ्यांच्या
हिताचं सोनं चोरले, कषाचं मूल्य त्यांना देण्यात येत नाही
किंवा सतत शेतकऱ्यांच्या विरोधात आपण वागत आहोत
याची जाणीव अजून पंतप्रधानांना झाली असेल
शेतकऱ्यांच्या शेतीमालाचा हक्क आपण लुटो आहे
शेतकऱ्यांना फसवतो आहे, ही बाब सत्ताधीशांच्या लक्षा
तर आली असेल, शेतकरी समस्येची जाणीव
सत्ताधीशांच्या जरी लक्षात आली असेल, तरी पण
सूखबुद्धी व क्रूरबुद्धी शेतकऱ्यावर वापरल्याशिवाय राहण
—

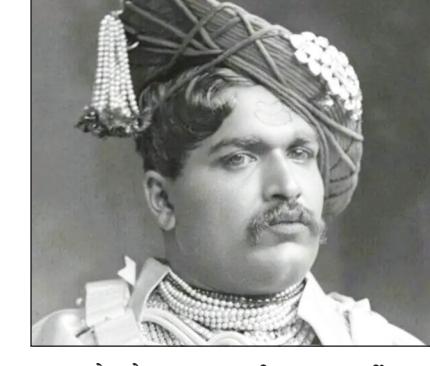
नाही! हा सूचिप्रकाश इतक सत्य आह. याला वाच फोडण्यासाठी आता शेतकरी आंदोलनातील नेतेच तोंड देऊ शकतात याची खात्री नक्कीच सत्ताधीशाना आहे शेतकऱ्यांना न्याय दिला नाही, शेतकऱ्यांच्या जीवनाआपण माती कालवली हे आता दिवसेदिवस सत्य उघ होत आहे. काँग्रेस-बीजेपी या मोठ्या नेत्यांना सध्याचीन परिस्थिती मान्य आहे. म्हणूनच क्रूर बुद्धीने शेतकऱ्याव अन्याय करून पुन्हा छातीवर बसण्यासाठी, जबरदस्ती फिरत आहे. शेतीमालाला भाव मागणे हा गुन्हा आहे म्हणून त्यावर गोळीबार केल्या जातो. असरूलुगाच्य नळकांडा सोडल्या जातात. म्हणजे वडिलोपार्जित किंव स्वःकष्टारजित कमावलेल्या प्रॉपर्टीवर, जर धान्य उगव असेल, पिक काढीत असेल, तर त्याच्या मालाचा भास मागण्याचा अधिकार शेतकऱ्याला कां ठेवला नाही. हे

कृती हाणून पाढण्यासाठी आता सज्ज व्हावे लागेल. अशु चुकीचे कायदे केंद्रात जाऊन बदलावे लागतील. कारण आतापर्यंत पाठवीलेल्या सत्ताधीशांनी आमदार खासदारांनी हे काम अजून पर्यंत केले नाही. देशांशेतकन्यावरच अन्याय होत गेले, कारण देशातील पैशाचांखोत हा शेतीतून तयार झाला आणि त्या पैशाचांविलहेवाट शहरीकरणासाठी वापरले गेली. राज्य व केंद्रसरकारने औद्योगिकरणाच्या नावाने भांडवलदाराला त

पुरवली आणि भांडवलदाराने भारतातला शेतकऱ्या शेतमजुराच्या घामाचा पैसा बाहेर देशात नेऊन पळून गेले या देशात फक्त शेतकऱ्यावर अन्याय झालेत शेतकऱ्यांसाठी स्वतंत्र कृषी न्यायालय सुद्धा झाले नाही या देशात फौजदारी कोर्ट आहे, फॅमिली कोर्ट आहे, लेब कोर्ट आहे, औद्योगिक कोर्ट आहे, मग या स्वतंत्र भारतातील शेतकऱ्यांसाठी कृषी प्रधान देशात, स्वतंत्र कृत्यालय का उघडले गेले नाही. शेतकऱ्यांचे न्याय निवारिं दिवाणी न्यायालयात तुंबट ठेवून शेतकऱ्यांना वर्षानुवार परेशान केल्या जाते. देशात उत्पादन काढण्यासाठी कृत्यालय तयार केले गेले, शेतीच्या रेकॉर्डसाठी महसूस केले, शेती मोजमापासाठी भूमी अभिलेख तयार केले, तर मग शेतकऱ्यांना न्याय, हक्क, अधिकार देण्यासाठी त्याच्या स्वतंत्र व्यवस्थेला जगविण्यासाठी स्वतंत्र शेतकरी मंत्रालय का वेगळे केल्या जात नाही चारही बाजूने हा अन्याय शेतकऱ्यावर होत आहे. पुढे कोणत्याही ठिकाणी, महाराष्ट्रातच नव्हे तर देशात सभी होतील तेव्हा शेतकरी नेत्यांनाच अटक व स्थानबद्दु केल्या जाईल हे पण तेव्हेच स्वरे दिमत आहे

- धनंजय पाटील काकडे, ज्येष्ठ साहित्यिक व सरसेनापती शेतकरी आंदोलन समिति

लोककल्याणकारी राजा छग्रपती शाहू महाराज!

६ मे लोककल्याणकारी राजा राजर्षी छत्रपती शाहू महाराज यांचा स्मृतिदिन ६ मे १९२२ रोजी त्यांचे निधन झाले. २६ जून १८७४ रोजी कागल येथील घाटगे घराण्यात त्यांचा जन्म झाला त्यांच्या वडिलांचे नाव जयसिंगराव तर आईचे नाव राधाबाई असे होते. कोल्हापूर करवीर संस्थांचे चौथे शिवाजी महाराज यांच्या मृत्युनंतर महाराणी आनंदीबाई यांनी कोल्हापूरच्या गादीचे वारसदार म्हणून त्यांना १७ मार्च १८८४ रोजी दत्क घेतले कारण चौथे शिवाजी महाराज यांना मूलबाळ नव्हते. दत्क घेतल्यावर त्यांचे छत्रपती शाहू महाराज असे नामकरण करण्यात आले. शिक्षण पूर्ण झाल्यावर २ एप्रिल १८९४ रोजी ते कोल्हापूरच्या गादीवर विराजमान झाले. राज्याभिषेक झाल्यावर १९२२ पर्यंत म्हणजे २८ वर्ष ते कोल्हापूर संस्थांचे राजे होते. छत्रपती शाहू महाराजांनी छत्रपती शिवाजी महाराजांच्या कार्याचा आणि विचारांचा वारसा पुढे चालवला. छत्रपती शिवाजी महाराजांचा आदर्श डोळ्यासमोर ठेवूनच त्यांनी राज्यकारभार केला. म्हणून ते राजर्षी बनले ते खन्या अर्थने रथतेचे राजे होते. बहुजन समाजाता मानसिक गुलामीतून बाहेर काढून तत्कालीन रूढी परंपरा नाकारून त्यांनी कोल्हापूर संस्थांनमध्ये अनेक सामाजिक सुधारणा केल्या. शाहू महाराजांनी बहुजन समाजामध्ये शिक्षणाचा प्रसार करण्यावर विशेष भर दिला. त्यांनी कोल्हापूर संस्थानात प्राथमिक शिक्षण मोफत व सक्तीचे केले शिक्षणाचे महत्त्व ओळखणारे देशातील पहिले राजे हे छत्रपती शाहू महाराज हेच होते. राज्यातील निरक्षर गरीब अस्पृश्यदलित बहुजन समाजातील लोकांना शिक्षण दिले तर त्यांचा सर्वांगीण विकास होईल हे ओळखून त्यांनी समाजातील वंचित दुर्लक्षित वर्गातील मुलासाठी वस्तीग्रह काढली विविध जाती धर्मातील मुलासाठी त्यांनी २२ वस्तीगृहे स्थापली शेकडो मुले शिकले शिक्षण क्षेत्रात मुलीची संख्या वाढली पाहिजे या हेतूने त्यांनी मुर्लीना चाळीस रुपये स्कॉलरशिप सुरु केली. ब्रिटिश सरकार शिक्षणावर वार्षिक ८० हजार रुपये खर्च करत असताना कोल्हापूर संस्थांचा शिक्षणावरील वार्षिक खर्च हा १ लाख रुपये इतका होता यातच शाहू महाराज यांची शिक्षणाविषयी किती तळमळ होती हे दिसून येते. अस्पृश्यता नष्ट करण्यासाठी त्यांनी सर्वण व अस्पृश्यांच्या वेगळ्या शाळा भरवण्याची दृष्ट पद्धत रद्द केली गावच्या पाटलाने कारभार चांगला करावा यासाठी शिक्षण देणाऱ्या पाटील शाळा, तंत्र व कौशलय शिकवणाऱ्या शाळा त्यांनी सुरु केला मागासलेल्या लोकांना प्रगतीच्या प्रवाहात आणायचे असेल तर त्यांच्यासाठी विधवा विवाहाला कायदेशीर मान्यता मिळवून दिली त्यांनी देवदार्सींची घातक प्रथा बंद केले बहुजन समाजाता राजकीय प्रवाहात सामावृन घेण्यासाठी १९१६ सली निपाणी येथे डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीची स्थापना केली. जातिभेदाची प्रथा नष्ट व्हावी म्हणून त्यांनी आंतरजातीय व आंतरधर्मीय विवाहस कायदेशीर मान्यता दिली इतकेच नाही तर आपल्या चुलत बहिणीचे लग्न धनगर समाजातील यशवंतराव होळकर यांच्याशी लावून दिले. छपर्त शाहू महाराजांनी स्पिनिंग ॲंड व्हीरिंग मिल शाहर्पूर व्यापार पेठ शेतकऱ्यांच्या सहकारी संस्था राधानगरार्ग धरणाची उभारणी केली शेतकऱ्यांना कर्ज उपलब्ध करून देणे असे अनेक उपक्रम आपल्या संस्थानात राबवले. त्यांनी शेतीच्या आधुनिकीकरणासाठी संशोधनाला पाठिंबा दिला नगदी पिके आणि तंत्रज्ञानाचा वापर वाढविण्यासाठी किंग एडवर्ड एस्ट्रीकलचर इन्स्टिट्यूट ची स्थापना केली चित्रकला लोककला संगीत साहित्य नाटक कुस्ती या क्षेत्रातील कलावंतांना त्यांनी राजाश्रय मिळवून दिला शाहू महाराज आणि डॉक्टर बाबासाहेब आंबेडकर यांचें संबंध सर्वश्रूत आहेत बाबासाहेब मॅट्रिक मध्ये असताना आणि नंतर कोलंबिया युनिव्हर्सिटीत शिकत असताना त्यांनी बाबासाहेबांना स्कॉलरशिप दिली २००५ आणि २१ मार्च १९२० रोजी माणगाव येथे अस्पृश्यता निवारण परिषदेत शाहू महाराजांनी बाबासाहेबांच्या कार्याचा गौरव करून कोल्हापूरच्या राजवाड्यात त्यांना जेवणाचे आमंत्रण दिले. डॉक्टर बाबासाहेब आंबेडकरांनी मूकनायक हे सामाजिक सुरुद्धा केले हे आर्थिक अडचणीमुळे पुढे बंद करावे लागले जेव्हा हे शाहू महाराजांना समजले तेव्हा त्यांनी अडीचा हजार रुपयाची आर्थिक मदत देऊन हे सामाजिक उपनुसूरु केले. छत्रपती शिवाजी महाराजांच्या कार्याच्वाचे आणि विचारांचा वारसा समर्थणे पुढे घेऊन जाण्याचे कार्य करणारा एक मानवतावादी राजा म्हणून शाहू महाराजांची इतिहासात नोंद आहे. व्यापक दूरदृशीच्या राजाने त्याकाळी राजेशाही असूनही सामाजिक बंधुभाव दलित उपेक्षितांचा उद्धार शिक्षण उद्योगाधूने कला क्रीडा आरोग्य या क्षेत्रामध्ये जे कार्य केले आहे तसे कार्य आजवर कोणी केले नाही. त्यांचे कायदा आजच्या आणि येणाऱ्या अनेक पिढ्यासाठी मार्गदर्शक आहे. त्यांचा जन्मदिवस सामाजिक न्यायादिन म्हणून साजरा केला जातो ही एक प्रकारे त्यांच्या कार्याला दिलेली मानवंदनाच आहे. स्मृतिदिनानिमित्त लोकराजा राजर्षी छत्रपती शाहू महाराजांना 'क्राईम्स संघ्या' परिवाराच्या वरीने विनम्र अभिवादन!

